

Partinin politikleştirilmesi

Okurlarımızla paylaştığımız bu metin, Dördüncü Enternasyonal'in başlıca önderlerinden Arjantinli devrimci Nahuel Moreno'nun (1924-1987) büyük önem atfettiği bir konuyla "Partinin Politikleştirilmesi" sorunuyla ilişkili. Metin, temel olarak 1984 yılında Arjantin partisinin faaliyetler raporuna dayansa da, yazarınca 1986 yılında bir kez daha gözden geçirildi.

Moreno'nun sorunu ele alış yöntemi, "Partinin tarihsel hedefi, devrimi yapması için işçi sınıfını ve halk yığınlarını politikleştirmektir." sözünde özetlenebilir.

Çeviri: Murat Yakın

Politikleşme, ilk olarak her gün daha fazla enternasyonalist olmaktan geçer. Tüm parti, ulusal durum analizlerimizin yalnızca enternasyonal analizlerimiz çerçevesinde anlaşılır olabileceğini kavramalıdır. Zira ulusal politik hattımız, esas itibarıyla uluslararası hattımızın özgün bir yansımasıdır. Birgün dünya devrimini ilerletmek uğruna -Örneğin El Salvador'a- gönüllüler göndermek icap ederse, tüm partinin gönüllüler listesine yazılmasını engellemek zorunda kalacak bir partiye sahip olmayı hedeflemeliyiz.

Bugün bu hedeften oldukça uzağız. Merkez yayın organı çok az okunuyor ya da hiç okunmuyor. Uluslararası duruma ilişkin teorik, politik ve pratik sorunlar bilinmiyor ve dahası partinin pek az militanı bu sorunları kendisiyle ilişkilendiriyor.

İkinci boyutuyla partinin politikleştirilmesi, tüm militanların birincil tutku ve takıntısının örgütsel sorunlardan ziyade, politikaya odaklanmasıyla ilişkilidir. Bu konuda önceliğimiz, tüm yoldaşlara sınıf mücadelesinin yakıcı sorunlarına devrimci sosyalist yanıtlar geliştirebilmek için politik tahliller geliştirme ve

tartışma alışkanlığı kazandırmak olmalıdır. Partinin merkezi hedefi tam olarak bu olmalıdır. Tüm faaliyetimiz, istisnasız bir şekilde sınıf mücadelesinin ve bizzat partinin hizmetine vakfedilmelidir.

Bu amaçta birleşilmemişse, “hedef”, “adanmışlık”, “amaç”, adına ne dersiniz deyin, her şey anlamını yitirecektir. Herhangi bir hedef ya da kampanyaya dair politik hattın ya da analizin, yani politikanın tartışılacağı adres, önderlikten taban organlarına dek temel olarak parti örgütleridir. Bu anlayışın birincil yansıması, uluslararası sorunlarla birlikte, politik raporların, merkez yayın organlarının ve diğer yayınların temel gündemlerinin sistematik olarak okunması ve sözlü olarak tartışılmasında açığa çıkar.

Partinin politikleştirilmesinde üçüncü nokta, işçi sınıfının ve kitle hareketlerinin önderliklerini, onlara ihanet etmek adına ele geçirmek için savaşan ve bizlerle mücadele halindeki düşman partilerin ve sendikal önderliklerin politikalarını ve analizlerini düzenli olarak takip etme alışkanlığı kazanmaktır.

Öncü ve kitle hareketi karşısında sanki yalnızmışız gibi sekterce davranma tarzından kurtulmamız gerekir. Unutmayalım ki, burjuva, küçük burjuva ve bürokratik akımlarla ölümcül bir savaşın içindeyiz ve partimiz her şart altında işçileri, öğrencileri demokratik eylemcileri bu karşıdevrimci aparatlara karşı donatmak ve onları teşhir etmek için hazır olmak durumundadır.

Ulusal önderliğimiz bir dönem, kendisi bir cüce konumunda olduğu halde, Peronizm türünden devleri ya da Komünist Parti gibi dev kuyruklarını hiç izleme zahmetine katlanmayan PO, -İşçi Partisi/ Partido Obrero- örneğini izleyerek yukarıdaki sürecin acı bir örneğini ortaya koymuştur.

Dördüncü olarak, kendimizi politikleştirmek, partinin müdahale etmekte olduğu ya da etmeye karar verdiği sektörlerle yönelik politik ve sosyal analizlerden beslenerek sağlam bir etüt sürecinden geçmeyi gerektirir. Bu bağlamda temel hedef örneğin ulusal önderliğin sunduğu ulusal ve sendikal durum metinleri

temelinde öncelikli müdahale alanlarının sendikal ve öğrenci alanları olup olmamasını tartışmaya başlamaktır.

Örneğin parti inşasında sendikal alana ağırlık vermek doğru mudur? Eğer yanıtımız olumlu ise, bu kez sendikal alanda hangi sektörlerle ağırlık verilmesi gerektiği tartışılmalıdır. İşçi mahallelerindeki çalışma nasıl yürütülecektir? Faaliyetimizi odaklayacağımız alanlarda -fabrika, fakülte, işçi semtleri vb.- başka hangi siyasetler bulunmaktadır ve etki düzeyleri nedir?

Bu tartışmalar parti kongreleriyle sınırlandırılmaz. Aksine her bir bölge ve parti lokalinde tabiri caiz ise sürekli ve canlı bir tartışma sürdürülmelidir.

Politikleşme sürecinin bir başka boyutu hiç kuşkusuz, partinin temel bir çalışma alanı olarak başlı başına bir zaman ve programlamayı gerektiren “teorik ve politik çalışmadır.” Saflarımızda zaman zaman bir klasiğe dönüşmüş; “Bugün politik okuma yapamıyorum, eyleme gitmem lazım” vecizini artık unutmanın vakti gelmiştir. Partinin politikleştirilmesinde politik eğitimin biricik ve temel yol olduğu söylenemez. Ne var ki, derinlikli teorik politik çalışma yoksa, politikleşmek de mümkün değildir.

Partimizin son yıllarda parti okulları kanalıyla attığı adımlar ortadadır. Yine de politik eğitim çalışmaları, partinin diğer faaliyetleriyle daha uyumlu, gündelik ve tamamlayıcı bir karakter kazanmazsa, tüm kazanımları bir anda yitirme riski ile karşı karşıya kalmak mümkündür.

Politikleşme sürecinde kampanyalar ya da örgütsel ve mali hedeflerin başlı başına merkezi bir rol üstlenmesi bir yana bırakılmalıdır. Bu şüphesiz, yıllar boyunca net ve tanımlı kampanyalar üzerinden parti inşasını sürdürmüş biz eski kuşak devrimcilere şaşırtıcı gelecektir. Ne genel olarak politik kampanyaların, ne de mali ve örgütsel hedeflerin rolünü küçümsüyor değiliz. Üzerinde durmamız gereken şey, bunların parti yaşamının merkezi, ana damarı olmasını bir kenara bırakmak gerekliliğidir.

Partinin politikleştirilmesine giden yolun, önderliğinden başlamaksızın gerçekçi bir yolu henüz keşfedilmemiştir. Önderlik esas olarak tüm parti düzeylerine ama özellikle de orta düzeyli sektörler üzerine etkimelidir.

Bu nedenle ilk hedef, parti önderliğini oluştururken en fedakar, en politikleşmiş ya da politikleşmeye istekli ama özellikle de iyi propagandacılık özellikleri taşıyanların bir araya getirilmesidir. Bu yoldaşların baskın birer memura dönüşmesini engelleyecek bir düzeye sıçramak büyük önem taşır.

Gerçek şu ki, iyi örgütçüler memur yapıllar arasından değil, en azından gerçekten politikleşmiş unsurlar arasından çıkar. Bu anlayışı tavizsiz hayata geçirmek gereklidir. O nedenle, önderliklerimizde çoğunluğu, kadiri mutlak memurlardan ziyade, politikleşmiş sıradan militanların oluşturmasını tercih ederiz.

İkinci hedef, yoldaşlarımızın ve önderlerimizin politikleşmesini destekleyerek, çalışıp, okuyup düşünmelerine yetecek düzeyde boş vakit yaratmak ve bir militan etkinlik olarak yüzlerini dışarıdaki hayata dönmelerini kolaylaştırmaktır. Bu serbest zaman sağlanamazsa, politikleşme beklemek de hayal olur.

Üçüncü hedef ise, en tepeden yerellere partinin tüm toplantılarının temel olarak “politik toplantılar” olmasını sağlamaktır.

Şunu akıldan çıkartmamak gerekir ki, eğer politikleşilmezse parti ne büyüeyebilir, ne de devrime önderlik edebilir. Oysa sonuçta partinin tarihsel hedefi, “Devrimi yapması için işçi sınıfını ve halk yığınlarını politikleştirmektir.” Bu hedefe temel faaliyetlere gölgesini düşüren kırtasiyecilik bir kenara bırakılmaksızın ve parti politikleştirilmeksizin varmak mümkün değildir.